

TEZAU LITURGIC

8 IANUARIE

**SLUJBA
SF.CUVIOASE
DOMNICA
DE LA
CONSTANTINOPOL**

ATENA, 2020

08 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ ΔΟΜΝΙΚΑ ΟΣΙΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

*Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσιῶμεν Στίχους ς' καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ὁσίου. Ἦχος δ' Ὡς
γενναῖον ἐν Μάρτυσιν*

Τῆς ψυχῆς τὴν ἀκρόπολιν, λογισμῶν οὐ κατέσεισαν,
προσβολαὶ Μακάριε· σὺ γὰρ ἔπαλξιν, ὥσπερ τὴν σὴν
προβαλλόμενος, στερέμνιον ἄσκησιν, διετήρησας
σαυτὸν, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, ἀπαράτρωτον,
ἀπήμαντον ὅλως, καὶ παρέστης, τῷ Δεσπότη τῶν
ἀπάντων, νικητικῶς στεφανούμενος.

Οὐκ ὁδοῦ μῆκος ἴσχυσεν, οὐδὲ τόπων δυσχέρεια,
παραλῦσαι Ὅσιε τὸ διάπυρον, τῆς πρὸς Θεὸν
ἐκδημίας σου· κάκεῖ γὰρ γενόμενος, καὶ τοῖς τόποις
εὐφρανθεῖς, οὗ οἱ πόδες ἐπάτησαν, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
οὐκ ἡμέλησας ὅλως. Εἰ μὴ φθάσης, δι' ἀσκήσεως καὶ
πόνων, καὶ πρὸς Σιών τὴν οὐράνιον.

Τὸν ἐγκάρδιον ἔρωτα, ὑποφαίνων τοῖς δάκρυσιν,
κατανύξει Ἐνδοξε, γῆν κατέβρεχες, καὶ ταῖς θριξίν
ἐναπέματτες, Χριστοῦ ὑποπόδιον· ἐννοῶν τε καὶ
αὐτόν, ὥς παρόντα καὶ βλέποντα, ὃν ἐπόθησας· καὶ
ἰχνῶν ἐπελάβου διανοίας, θεωρίαις θειοτάταις, τὴν
σὴν ψυχὴν αὐγαζόμενος.

Ἔτερα τῆς Ἀγίας. Ἐδωκας Σημείωσιν

Ἐκ Δυσμῶν ἀνέτειλας, πρὸς τὴν Ἐφάν πανόλβιε, ὡς ἀστὴρ φαεινότατος, ἀκτῖσιν ἀστράπτουσα, τῶν σῶν ἐναρέτων, πράξεων Ὅσια, καὶ κατεφώτισας πιστῶν, τὰς διανοίας φέγγει θαυμάτων σου· διὸ σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν σὴν μνήμην γεραίρομεν, τὸν Χριστὸν μεγαλύνοντες, τὸν σεπτῶς σε δοξάσαντα.

Τρωθεῖσα τῷ ἔρωτι, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγαπήσεως, ὧ Δομνίκα πανεύφημε, αὐτῷ ἠκολούθησας ἀπαρνησαμένη, ἐπίκηρον δόξαν, καὶ τῆς σαρκὸς τὰς ἡδονάς, καὶ πᾶσαν βίου ἄλλην ἀπόλαυσιν· διὸ σε εἰσφύκισατο, εἰς φωτεινότατον θάλαμον, Ἰησοῦς ὁ φιλάνθρωπος, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πάθη τοῦ Κυρίου σου, καὶ Ποιητοῦ ἀναπλάττουσα, ἐν αὐτῇ ἀναδέδειξαι, τοῦ Λόγου ὡς ποίημα, λογικὸν Παρθένε, καὶ διὰ τοῦ Λόγου, ἐπαιδαγώγησας παθῶν, τῆς ἀλογίας τὰ παρεκκλίματα· διὸ καὶ καθ' ὁμοίωσιν, εὐθυποροῦσα αἰοίδιμε, ἀληθὲς καὶ ἀκίβδηλον, τοῦ Θεοῦ ὥφθης ἄγαλμα.

Δόξα. Ἦχος πλ. Β'. Τῆς Ὁσίας.

Σήμερον, τῶν παρθένων οἱ χοροί, ἐπὶ τῇ μνήμῃ ἀθροισθέντες τῆς θεοφόρου Μητρός, ἐν καιναῖς ᾠμάτων μελωδίαις ἀνευφημήσωμεν ταύτην λέγοντες· Χαίροις, ἡ τὴν ἱεράν σου στολήν, τῇ συντονωτάτῃ ἀσκήσει ἐκλαμπρύνασα, καὶ δῶρον ἐκλεκτὸν τῷ σῷ Νυμφίῳ προσάξασα. Χαίροις, ἡ τὸν πόθον σου πρὸς Αὐτόν, νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας ἀνατείνασα, παρ' Οὗ καὶ ἀπήλειφας ὡς θείαν ἀντίδοσιν, τῶν θαυμάτων τὴν

ἐνέργειαν. Ἀλλ' ὃ Δομνίκα πανθαύμαστε, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, νύμφη πανακήρατε, ἰκέτευε Αὐτὸν ἐκτενῶς, εἰρήνην δωρήσασθαι, ἡμῖν τοῖς λαμπρῶς ἐπιτελοῦσι, τὴν πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Νάματα Ἰορδάνεια περιβάλου Σωτήρ, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, καὶ ἔκλινας κορυφὴν τῷ Προδρόμῳ, ὁ τὸν οὐρανὸν μετρήσας σπιθαμῇ, ἵνα ἐπιστρέψῃς κόσμον ἐκ πλάνης, καὶ σώσῃς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν

τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι. Καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὥς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὥς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (ε' 15-23, στ' 1-3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ

αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἄσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὁξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλασαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτούς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε Δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Ὅλην σαυτὴν, τῶν παθῶν ἐκκαθάρασα, δοχεῖον ὥφθης ἐκλεκτὸν, μυρεψικὴν ἀποστάζον εὐωδίαν, Δομνίκα θεόνυμφε, καὶ ταῖς μυστικαῖς φρυκτωρίαις θεουργικῶς ἐλλαμφθεῖσα, ὅλη μετάρσιος γέγονας. Διὸ καὶ ἡξίωσαι προλέγειν τὰ ἐσόμενα, διὰ τῆς χάριτος τοῦ ἐνοικοῦντός σοι παντουργοῦ Πνεύματος, καὶ θαυμάτων ἐπιτελεῖν τὰ παράδοξα, ἃ συνελθόντες

χρεωστικῶς ἐν θάμβει μεγαλύνομεν.

Ἦχος β'.

Ὁ προειδῶς σου τῆς ψυχῆς τὴν εὐγένειαν, καὶ τὴν μέλλουσαν ἀγιότητα, δι' ὀπτασίας ἐνθέου, τῷ θεῷ Ἀρχιποίμενι Νεκταρίῳ φανεροῖ σε, ἡνίκα τὴν Βασιλεύουσαν, σὺν ταῖς τεσσαράκοντα παρθένοις κατελάμβανες, ὅθεν τοῦ θεοῦ λουτροῦ, παρ' αὐτοῦ ἀξιοθεῖσα, καὶ τὸ ἱερὸν σχῆμα περιβληθεῖσα, εἰς ἀγῶνας ἐχώρισας, πόθῳ ζέοντι θεϊκῷ, καὶ Χριστῷ εὐηρέστησας. Ὅν καὶ ἰκέτευε, ὡς Αὐτῷ παρισταμένη, τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς τοὺς σὲ δοξάζοντας, ἀπὸ πάσης περιστάσεως.

Ἦχος γ'.

Τῷ νόμῳ Κυρίου διὰ παντὸς ἐμμελετῶσα, καὶ ἀπαύστως σχολάζουσα, νηστείαις καὶ δεήσεσι, οἶκος φωτοειδῆς γεγένησαι, τοῦ Φωτοδότου καὶ Λυτρωτοῦ. Ὅς ταῖς εὐχαῖς σου ὑπεύκων, τόπον ἱερὸν, ἐν ᾧ ψυχῶν φροντιστήριον ἀνήγειρας, ἐνδεικνύει σοι Δομνίκα θεόσοφε. Διὸ σοῦ δεόμεθα, πρέσβευε Αὐτῷ, καὶ ἡμᾶς ἀπεργάσασθαι, οἴκους τοῦ Πνεύματος.

Ἦχος δ'.

Ἐπειγομένη φθᾶσαι ὀρεκτῶν τὸ ἔσχατον, οὐκ ἔδωκας ὕπνον σοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐδὲ τοῖς κροτάφοις σου ἀνάπαυσιν, ἕως οὗ τὰ πάθη παντελῶς ἐθανάτωσας Δομνίκα ἀξιῶμνητε, ἔχουσα καθ' ἐκάστην ἐν τῷ νοῖ, ὅτι Χριστὸς ἐποπτάνεται τοῖς δι' ἀπαθείας κεκοσμημένοις. Ὡ καὶ ἐβόας ἐκτενῶς· ὀπίσω Σου ἀσκητικῶς ἔδραμον, ἀξιώσόν με Ὑπεράγαθε, τῆς

καρᾶς τοῦ προσώπου Σου.

Δόξα. Ἦχος β'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν νῦν τὰ πλήθη, καὶ ἀσκουσὼν ἡ
 ἱερὰ ὁμήγυρις, καρμονικῶς ἐορτάσωμεν, τὴν φαιδρὰν
 πανήγυριν τῆς Ὁσίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν
 ἐκβοήσωμεν· Χαίροις, τῶν ἀρετῶν στήλη ἔμψυχος,
 καὶ ἀσκήσεως κανὼν ἀκριβέστατος, θαυμάτων
 αὐτουργός, Δομνίκα πανσεβάσμιε. Πρέσβευε
 δεόμεθα τῷ Σωτῇρι καὶ Θεῷ, τῷ σὲ μεγαλύναντι, ὑπὲρ
 εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ, ἰδὼν Σε ὁ Ἰωάννης πρὸς αὐτὸν
 ἐρχόμενον, ἔλεγε Χριστὲ ὁ Θεός· Τί πρὸς τὸν δοῦλον
 παραγέγονας, ρύπον μὴ ἔχων Κύριε; Εἰς ὄνομα δὲ
 τίνος σε βαπτίσω; Πατρός; ἀλλὰ τοῦτον φέρεις ἐν
 σεαυτῷ Υἱοῦ; ἀλλ' αὐτὸς ὑπάρχεις ὁ σαρκωθεὶς
 Πνεύματος Ἁγίου; Καὶ τοῦτο οἶδας διδόναι, τοὺς
 πιστοὺς διὰ στόματος. Ὁ ἐπιφανεὶς Θεός, ἐλέησον
 ἡμᾶς.

Ἀπόστιχα. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ Εὐλίου.

Ὅτε, κατετρώθης τῷ γλυκεῖ, ἔρωτι Χριστοῦ ὃ
 Δομνίκα, κόσμου κατέλιπες, πᾶσαν τὴν τερπνότητα
 καὶ ματαιότητα, καὶ σαυτὴν δοῦσα πάνσεμνε,
 ἀσκήσεως πόνοις, ψυχὴν καὶ διάνοιαν Θεῷ ἀνέθηκας,
 ὅθεν, καὶ θαυμάτων τὴν χάριν, ἐκ Θεοῦ ὡς ἔπαθλον
 Μῆτερ, εἵληφας ἀξίως τῶν καμάτων σου.

Στ.: Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε

μοι καὶ εἰσήκουσε τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Δεῦτε, ἐν ᾧδαῖς πνευματικαῖς, τῶν μοναζουσῶν αἱ χορεῖαι πανηγυρίσωμεν, μνήμην τὴν πανίερρον τῆς Θεοφόρου Μητρός, πρὸς αὐτὴν πόθῳ κράζομεν· Ὅσια Δομνίκα, ὥσπερ ἐκπετάσασα πρὸς οὐρανίους σκηνάς, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Σωτῆρι, ἵνα καὶ ἡμῶν καρδίας γῇθεν, ἀνυψώσῃ πρὸς οὐράνια.

Στ.: *Μῶρον ἐκκενωθὲν ὄνομά Σου, διὰ τοῦτο νεανίδας ἠγάπησάν Σε.*

Ἄστρον, ἀνατέταλκεν ἡμῖν, ἐκ τῆς Καρχηδόνος φωσφόρον ἢ τοῦ Κυρίου ἀγνή, καὶ ψυχὰς κατηύγασε τῶν ἀνυμνοῦντων αὐτήν, καὶ φαιδρῶς τὴν πανέορτον, αὐτῆς ἐκτελούντων, μνήμην μελωδοῦσιν ἐν ᾗ παρέθετο Κτίστη καὶ Νυμφίῳ τὸ πνεῦμα, Ὡ καὶ γηθομένη ἐβόας· ἐν σκηναῖς Σου Λόγε εἰσελεύσομαι.

Δόξα. Ἦχος πλ. Δ'.

Ἐκ νεότητος σοφῇ, τὸν τοῦ Κυρίου ἀραμένη σταυρόν, προθύμῳ τούτῳ καρδίᾳ κατηκολούθησας, ὅθεν ἐν τοῖς παθήμασιν Αὐτοῦ, νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἀδολεσχοῦσα, σάρκα μὲν ἐνέκρωσας, τὴν δὲ θεόφρονα ψυχὴν σου ἐζωοποίησας, καὶ ναὸν Αὐτοῦ ἀπετέλεσας. Διὸ καὶ τὴν τοῦ θήλεως φύσιν, διαφερόντως ἐτίμησας, ἀνδρικῶς ἀγωνισαμένη καὶ κατατροπώσασα τοῦ δολίου σατᾶν τὰς μεθοδείας καὶ ἔνεδρα. Καὶ νῦν ἐν τῷ ἀφθάρτῳ νυμφῶνι περιπολεύουσα, μέμνησο καὶ ἡμῶν, τῶν ἐν πόθῳ καὶ χαρᾷ ἐπιτελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Τὸν ἐκ Παρθένου Ἥλιον, βλέπων ὁ ἐκ στείρας
Λύχνος φαεινός, ἐν Ἰορδάνῃ αἰτούμενον Βάπτισμα, ἐν
δειλία καὶ χαρᾷ, ἐβόα πρὸς Αὐτόν· Σὺ με ἀγίασον
Δέσποτα τῇ θείᾳ ἐπιφανείᾳ Σου.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Τῆς Ὁσίας.

Ἦχος πλ. Α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου τὸν ἐλαφρότατον, ἐν
καρδίᾳ ζεοῦση ἀναλαβοῦσα σεμνή, τῶν προσκαίρων
καὶ τερπνῶν κατεφρόνησας, καὶ ἀσκήσει τὴν ζωὴν,
διανύσασα καλῶς, χοροῖς Ὁσίων συνήφθης, μεθ' ὧν
Δομνίκα Ὁσία, Χριστὸν ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Γεωργήσας τὸν λόγον Πάτερ τῆς χάριτος,
δικαιοσύνης ἐδρέψω καρποφορίαν λαμπράν, ὡς τὴν
ἐνθεον ζωὴν αἰρετισάμενος, ὅθεν τῆς δόξης κοινωνός,
ἀνεδείχθης τοῦ Χριστοῦ, Γεώργιε θεοφόρε· ὦ καὶ
πρεσβεύεις ἀπαύστως, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς. Ἦχος α΄

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος
ἐφανερώθη προσκύνησις· τοῦ γὰρ Γεννήτορος ἡ φωνὴ
προσεμαρτύρει σοι, ἀγαπητὸν σὲ Υἱὸν ὀνομάζουσα,
καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾷ, ἐβεβαίου τοῦ
λόγου τὸ ἀσφαλές. Ὁ ἐπιφανείς Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ τὸν
κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ*Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν**Κάθισμα. Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ*

Ὡς ἀγνὴν περιστερὰν, καὶ ὡς τρυγὸνα παγκαλῇ,
 εὐφημοῦμέν σε πιστῶς, ὅτι τὸν ἄναρχον ἐν γῇ, ἀρχὴν
 λαβόντα δι' ἔλεον ᾧ Δομνίκα, ἡγάπησας θερμῶς,
 πάσῃ ἰσχύει σου, καρδίᾳ καὶ ψυχῇ καὶ διανοίᾳ σου,
 καὶ βαπτισθέντι ἐν τοῖς ρείθροις Ἰορδάνου, ἐν
 εὐφροσύνῃ ἐκραύγαζες· εὐλογημένος εἶ Παντοκράτορ,
 ὁ φανεῖς εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ, διαβιβάζων
 τὸν λαόν, καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν κιβωτόν, ἐσκιαγράφει τὴν
 μέλλουσαν εὐεργεσίαν· εἰκόνα γὰρ ἡμῖν
 ἀναμορφώσεως, καὶ τύπον ἀψευδῆ ἀναγεννήσεως, ἡ
 μυστικὴ διάβασις τῶν δύο, σκιαγραφεῖ ἐν τῷ
 Πνεύματι. Χριστὸς ἐφάνη, ἐν Ἰορδάνῃ, ἀγιάσαι τὰ
 ὕδατα.

*Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν.**Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Αὐλῶν ποιμενικῶν.*

Τιμήσωμεν φαιδρῶς, ἐν ᾠδαῖς τε καὶ ὕμνοις, τὴν
 ἁμωμον Χριστοῦ, καὶ Ὁσίαν ἀμνάδα, καίροις αὐτῇ
 βοῶντες· Μῆτερ πανένδοξε, Δομνίκα πάνσεμνε,
 σκεῦος τοῦ Παρακλήτου, παρθένων καύχημα καὶ
 ἀγαλλίαμα, ἡ εἰς νυμφῶνα νῦν τὸν φωτεινόν, Χριστοῦ
 ἀγαλλομένη.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Βαπτίζεται Χριστός, ὁ τὸν κόσμον φωτίζων, ἐξ

ὑψους ὁ Πατήρ, ἐμαρτύρησε λέγων. Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου, ἐν ᾧ ηὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε. Οὗτός ἐστιν ὁ φωτίζων τὴν οἰκουμένην, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ, ὁ βαπτισθεὶς καὶ σώσας ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Εὐφραίνονται λαμπρῶς, τῶν παρθένων τὰ στίφη, ἐπὶ τῇ ἱερᾷ, καὶ ὁσία σου μνήμη, Δομνίκα θεοτίμητε, ἀσκουσὼν τὸ ἀγλάϊσμα, ᾧ ἐνίσχυσον, τῇ ἐκτενεῖ σου πρεσβείᾳ, τῆς ἀσκήσεως, τρίβον στενὴν διανῦσαι, εἰς αἶνον τοῦ Κτίσαντος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ὁ μέγας ὑετός, πρὸς ποτάμια ρεῖθρα, ἐπέφανε σαρκί, βαπτισθῆναι θελήσας, πρὸς ὃν ὁ θεῖος Πρόδρομος, ἐκπληττόμενος ἔλεγε· πῶς βαπτίσω Σε, ρύπον μὴ ἔχοντα ὅλως; Πῶς ἐκτείνω μου, τὴν δεξιὰν ἐπὶ κάραν, ἣν τρέμει τὰ σύμπαντα.

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον: Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι καὶ εἰσήκουσε τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.

Στ.: Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας, καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Εὐαγγέλιον, τῆς Γ' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν.

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: *Ταῖς τῆς Σῆς Ὁσίας...*

Καὶ νῦν: *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. Β'. Στ.: *Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Τὰς τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ μηχανάς, τῇ συντόνῳ σου ἀσκήσει καθελοῦσα, ἐν ἀσθενείᾳ φύσεως, τρόπαιον ἡγείρας λαμπρόν, σθένει ῥωσθεῖσα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅθεν καὶ ἀπήλειφας, τῶν καμάτων σου τὰ γέρα, ἐν τῇ ἀλήκτῳ ζωῇ, Δομνίκα ἰσαγγελε, διὸ μὴ παύση ἱκετεύουσα τὴν Ἁγίαν Τριάδα, τοῦ φωτίσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός

«Στεῖβει θαλάσσης, κυματούμενον σάλον,

Ἦπειρον αὔθις, Ἰσραὴλ δεδειγμένον.

Μέλας δὲ πόντος, τριστάτας Αἰγυπτίων,

Ἐκρυψεν ἄρδην, ὑδατόστρωτος τάφος,

Ῥώμη κραταιᾷ, δεξιᾷς τοῦ Δεσπότης.»

Ὅρθρου φανέντος τοῖς βροτοῖς σελασφόρου,

Νῦν ἐξ ἐρήμου, πρὸς ῥοὰς Ἰορδάνου

Ἄναξ ὑπέσχεσ, ἡλίου σὸν αὐχένα,

Χώρου ζοφώδους, τὸν Γενάρχην ἀρπάσαι,

Ῥύπου τε παντός, ἐκκαθᾶραι τὴν κτίσιν.

Ἄναρχε ρεῖθροισ, συνταφέντα σοι Λόγε,

Νέον περαίνεις, τὸν φθαρέντα τῇ πλάνῃ ,

Ταύτην ἀφράστως, πατρόθεν δεδεγμένος,

Ὅπα κρατίστην• Οὗτος ἡγαπημένος,

Ἴσος τέ μοι Παῖς, χρηματίζει τὴν φύσιν.

Τοῦ Ὁσίου Ὠδὴ α' Ἦχος δ' Ἀνοίξω τὸ στόμα μου
 Ἀνοίξει τοῦ στόματος, δοῦναί μοι χάριν ἰκέτευσον,
 σοφίας Γεώργιε, τὴν ἀπαρχὴν Ἰησοῦ, ὅπως ἄσω σου,
 τὴν μνήμην κατ' ἀξίαν, ὁ ἄμουσος ἄσμασι, θείοις
 γηθόμενος.

Ἐν γῇ πεπολίτευσαι, ὥς περ ἀσώματος Μέγιστε,
 συνήφθης ἐντεῦθεν δέ, τῶν Ἀσωμάτων χοροῖς, τῷ
 ποιήσαντι, ᾠδαῖς ἐν τρισαγίοις, μέλπων καὶ
 δεχόμενος, τούτου τὴν ἔλλαμψιν.

Τοῦ κόσμου ἠλόγησας, ὑπερκοσμίους ἐννοίαις σου·
 ἀσκήσας ἐν κόσμῳ δέ, ὅπου ἐστράφη Χριστός,
 ἐξεδήμησας, ἀκήρατον πρὸς κόσμον, χοροῖς
 συναπτόμενος, τῶν πρωτοτόκων Σοφέ.

Θεοτοκίου

Ἀνοίξας τὸ στόμα μου, Ἀγνή προήρημαι μέλψαι σε,
 Σοφίαν τὴν τέξασαν, τὴν ἐνυπόστατον, ἀλλ' ὥς
 ἀναγνος, τὴν Πάναγνον ὡς θέμις, ὑμνῆσαι μὴ σθένων
 σε, αἰτῶ βοήθειαν.

Κανὼν τῆς Ὁσίας, οὗ ἡ ἀκροστιχίς. *Τὴν καλλίπαιδα*
νῦν γεραίρω Δομνίκαν. Ἰωσήφ

Ὠδὴ α' Ἦχος β' Ἐν βυθῷ κατέστρωσέ ποτε

Τῷ ἐνθέῳ πόθῳ τὴν ψυχὴν, Ἐνδοξε πτερώσασα, τῶν
 σαρκικῶν θηράτρων ὑπερίπτασο· διὸ ἰκετεύω σε,
 θηρευθέντα με, ταῖς παγίοσι τοῦ ὄφεως, σοῦ ταῖς
 ἰκεσίαις, πάνσεμνε Δομνίκα ἀπολύτρωσαι.

Ἠκολούθεις χαίρουσα Χριστῷ, τούτου
 ἀνιχνεύουσα, τὴν Ἱερὰν νομοθεσίαν Πάνσεμνε, καὶ
 Παρθένων τάγμασι, συνηρίθμησαι, ὡς παρθένος καὶ
 ἄμωμος· ὅθεν σε τιμῶμεν, πίστει συνελθόντες
 Ἀξιάγαστε.

Νυσταγμὸν κακίας οὐδαμῶς, Ἐνδοξε νυστάζουσα,
 ἐπαγρυπνεῖς ταῖς φωταυγέσι πράξεσι, καὶ πρὸς φῶς
 ἀνέσπερον, ἐξεδήμησας, ταῖς ἐκεῖθεν λαμπρότησι,
 περιχεομένη, καὶ φωταγωγοῦσα τοὺς ὑμνοῦντας σε.

Θεοτοκίου

Καὶ πρὸ τόκου ἄφθορος ἀγνή, καὶ μετὰ τὴν κύησιν
 Μήτηρ Θεοῦ, ὑπερφυῶς διέμεινας· ὅθεν σε
 ποθήσασα, θείῳ Πνεύματι, ἡ Δομνίκα ὀπίσω σου,
 ἄφθορος προσήχθη, τῷ Παμβασιλεῖ Υἱῷ σου,
 Ἄχραντε.

Ὡδὴ γ'. Ἰαμβικός Ὁ Εἰρμός

«Ὅσοι παλαιῶν, ἐκλελύμεθα βρόχων,
 Βορῶν λεόντων, συντεθλασμένων μύλας,
 Ἀγαλλιῶμεν, καὶ πλατύνωμεν στόμα,
 Λόγῳ πλέκοντες, ἐκ λόγων μελωδίαν,
 Ὡ τῶν πρὸς ἡμᾶς, ἤδεται δωρημάτων.»
 Νέκρωσιν ὁ πρίν, ἐμφυτεύσας τῇ κτίσει,
 Θηρὸς κακούργου, σχηματισθεὶς εἰς φύσιν,
 Ἐπισκοπεῖται, σαρκικῇ παρουσίᾳ·
 Ὅρθρῳ φάναντι, προσβαλὼν τῷ Δεσπότῃ,
 Φλᾶν τὴν ἑαυτοῦ, δυσμενεστάτην κάραν.
 Ἐλκει πρὸς αὐτὸν τὴν θεόδητον φύσιν,

Γαστρὸς τυράννου, συγκεχωσμένην ὄροις.
 Γεννᾷ τε αὖθις, γηγενῶν ἀναπλάσει,
 Ἔργον φέριστον, ἐκτελῶν ὁ Δεσπότης.
 Ἴκται γὰρ αὐτήν, ἐξαλεξῆσαι θέλων.

Τοῦ Ὁσίου. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε

Λουόμενος δάκρυσιν οἰκείοις, ἰλύος τὴν σάρκα
 κοσμικῆς, ἐκάθηρας καὶ ρεύμασιν, ὡς ποταμίαις
 τούτοις δέ, τὴν τῶν δαιμόνων σύρροϊαν, ἀσκητικῶς
 κατεπόντισας.

Ὁσίως ἀμέμπως καὶ δικαίως, τὸν βίον διέπρεψας
 σοφέ, πρὸς δὲ καὶ πόνοις χρώμενος, ἀσκητικοῖς τὴν
 ἄπονον, διαγωγὴν κεκλήρωσαι, θεομακάριστε
 Γεώργιε.

Ἄλους θείῳ ἔρωτι Παμμάκαρ, τῶν τόπων ἁγίων τῆς
 Σιών, πρὸς τούτους ἐπεδήμησας, κἀκεῖ
 διαμεμένηκας, ἕως θανάτου πάνσοφε πιέζων πόνοις
 τὴν σάρκα σου.

Θεοτοκίου

Τὸν σὸν ὑμνολόγον ἐπταικότα, ἀσύγγνωστα Κόρη
 πρὸς ὁδόν, τῆς μετανοίας ἴθυνον, τὸν Λόγον ἢ
 κυήσας, τοῦ κόσμου τὸν καθαίροντα, τὰς ἁμαρτίας
 Θεόνυμφε.

Τῆς Ὁσίας. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος

Πλωτῆρας θαλαττεύοντας, διεσώσω ἔλαιον, μετ'
 εὐλογίας πέμπουσα, τῇ θαλάσῃ καὶ μεταβάλλουσα,
 εἰς γαλήνην Δομνίκα τὸ κλυδώνιον.

Αὔλοις λαμπομένην σε, φρουκτωρίαις, Ἄγγελος,
φωτοειδὴς ἐμήνυσεν, Ἱεράρχη ἐπιδημήσασαν,
Βασιλίδα πρὸς πόλιν θείῳ νεύματι.

Ἰοτίῳ περουμένη, τῆς ἐγκρατείας ἔφθασας, τῆς
ἀπαθείας Ἐνδοξε, τοὺς λιμένας· λιμήν τε γέγονας,
τοῖς εἰς βάθη κακίας ὀλισθήσασι.

Θεοτοκίον

Δυνάμωσον Πανάχραντε, τὸ ἀσθενές μου δύναμιν,
ἢ τοῦ Ὑψίστου τέξασα, τὴν τὸ εἶναι πᾶσι παρέχουσαν,
καὶ Δομνίκης τὴν μνήμην μεγαλύνασαν.

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον τῇ οἰκουμένη, καὶ τὸ φῶς σου
Κύριε, ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς, ἐν ἐπιγνώσει ὑμνοῦντας
σε· Ἦλθες ἐφάνης τὸ Φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Κάθισμα τῆς Ὁσίας Ἦχος δ' Ταχὺ προκατάλαβε

Τὴν σάρκα ἐσταύρωσας, σὺν τοῖς παθήμασι, καὶ
πᾶσαν τὴν ἔφεσιν, πρὸς Χριστὸν ἔσχηκας, Δομνίκα
Νυμφίον τὸν σόν· ἄφθαρτον διὰ τοῦτο, ἐκομίσω τὸ
στέφος, καὶ Ἀγγέλων χορείαις, ἡριθμήθης Ὁσία,
πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον

Τὰ ρεῖθρα ἡγίαςας τὰ Ἰορδάνια· τὸ κράτος
συνέτριψας τῆς ἁμαρτίας, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν·
ὑπέκλινας τῇ παλάμῃ, σεαυτὸν τοῦ Προδρόμου, καὶ
ἔσωσας ἐκ τῆς πλάνης, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος· διὸ σε
ἱκετεύομεν· Σῶσον τὸν κόσμον σου.

Ὁδὴ δ' ἑ. Ταμβικός Ὁ Εἰρμός

«Πυρσῶ καθαρθεῖς μυστικῆς θεωρίας,
 Ὑμνῶν Προφήτης τὴν βροτῶν καινουργίαν,
 ῥήγνυσι γῆρυν, Πνεύματι κροτουμένην,
 Σάρκωσιν ἐμφαίνουσιν ἀρρήτου Λόγου,
 Ὡ τῶν δυναστῶν τὰ κράτη συνετρίβη».
 Πεμφθεῖς ὁ Πατὴρ παμφαέστατος Λόγος,
 Νυκτὸς διῶσαι τὴν καχέσπερον σχέσιν,
 Ἐκρίζον ἤκεις, καὶ βροτῶν ἀμαρτίας,
 Υἱας συνελκύσαι τε τῇ σῇ Βαπτίσει,
 Μάκαρ φαεινούς, ἐκ ῥοῶν Ἰορδάνου.
 Αὐτὸν προσιδὼν τὸν περίκλυτον Λόγον,
 Τρανῶς ὁ κήρυξ ἐκβοᾷται τῇ κτίσει,
 Οὗτος προὼν μου, δεύτερος τῷ
 σαρκίῳ, Σύμμορφος ἐξέλαμψεν ἐνθέῳ σθένει,
 Ἐχθιστον ἡμῶν ἐξελεῖν ἀμαρτίαν.
 Νομὴν πρὸς αὐτὴν τὴν φερέσβιον φέρων,
 Θηρᾶ δρακόντων φωλεοῖς ἐπιτρέχων.
 Ἀπλητα κύκλα καββαλὼν Θεὸς Λόγος,
 Πτέρνη τε τὸν πλήττοντα παμπήδην γένος,
 Τοῦτον καθειργνύς, ἐκσαώζει τὴν κτίσιν.

Τοῦ Ὁσίου Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ταῖς νηστείαις ὡς σιτίοις, φιλοτίμως τρεφόμενος,
 τὴν ψυχὴν σου Μάκαρ, νῦν εὐφραινομένην
 παρέστησας, τῷ Ποιητῇ τῶν ἀπάντων συγκαλέσαντι,
 πρὸς τὴν ἄνω σε, θείαν τρυφὴν ἀγαλλόμενον.

Οὐρανός τις ἀνεφάνης, τοῖς πρακτέοις ὡς ἄστρασι, κατηγλαΐσμένος, φέρων ὡς φωσφόρον τὸν Κύριον, τὴν σὴν ψυχὴν ὡς σελήνην καταυγάζοντα, καὶ δεικνύοντα, τῆς παρ' αὐτῷ δόξης μέτοχον.

Ὁ Δεσπότης οὐρανόθεν, δι' ἡμᾶς κατερχόμενος, τὴν Σιών εὕρισκει, θεῖον ἀληθῶς εὐναστήριον· ἥ ἐνσκηνώσας σὺ πόθῳ, ὥσπερ κλίμακι, πρὸς τὴν ἄνω ἀνῆλθες, Σιών ταύτη χρώμενος.

Θεοτοκίου

Ὁ καθήμενος ἐν κόλποις, ἀϊδίως τοῦ φύσαντος, σαῖς ὠλέναις ὥφθη, νῦν ἀπεριγράπτως καθήμενος, τὴν τετοκυῖαν σε δείξας μετὰ γέννησιν, ἀειπάρθενον, καὶ ἀληθῶς ἀδιάφθορον.

Τῆς Ὁσίας. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου

Ἀπήστραψας, φωτισμὸν ἱαμάτων διώκουσα, παθῶν τὴν σκοτόμαιναν, καὶ τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας, πάντας δὲ ἐφώτισας, τοὺς εὐσεβῶς σοι Δομνίκα προσπελάζοντας.

Νυμφίος σε, Βασιλεὺς ἐπουράνιος Ἐνδοξε, δοξάζει ἐνώπιον, τοῦ ἐπὶ γῆς βασιλεύοντος, καταπληττομένου σου, τὸν ἀκηλίδωτον βίον καὶ τὰ θαύματα.

Ὑπήκοος, τῶν εὐχῶν σου ὑπάρχων ὁ Κύριος, σαφῶς προσημαίνει σοι, τόπον ἐν ᾧ φροντιστήριον, ἡγείρας, τὰ πνεύματα, τῆς πονηρίας Δομνίκα ἀπελάσασα.

Θεοτοκίου

Νεκρώσεως, τοὺς χιτῶνας Ἀδὰμ ἐξεδύσατο, τῇ θείᾳ
γεννήσει σου, καὶ τὴν στολὴν ἡμφιάσατο, μόνος ἦν
ἐξύφανεν, ἐν τῇ γαστρὶ σου ὁ Λόγος σωματούμενος

Ὠδὴ ε΄. Ταμβικός Ὁ Εἰρμός

«Ἐχθοῦ ζοφώδους καὶ βεβορβορωμένου,
τὸν καθάρσει Πνεύματος λελουμένοι,
Νέαν προσωρμίσθημεν ἀπλανῇ τρίβον,
Ἄγουσαν ἀπρόσιτον εἰς θυμηδίαν,
Μόνοις προσιτήν, οἷς Θεὸς κατηλλάγη».
Ἀθρῶν ὁ Πλάστης ἐν ζόφῳ τῶν παισμάτων,
Σειραῖς ἀφύκτοις, ὃν διαρθροῖ δακτύλοις,
Ἵστησιν ἀμφ’ ὤμοισιν ἐξάρας ἄνω,
Νῦν ἐν πολυρρύτοισι δίναις ἐκπλύνων,
Αἴσχους παλαιοῦ τῆς Ἀδὰμ καχεξίας.
Μετ’ εὐσεβείας προσδράμωμεν εὐτόνως,
Πηγαῖς ἀχράντοις ρεύσεως σωτηρίου,
Λόγον κατοπτεύσοντες ἐξ ἀκηράτου,
Ἄντλημα προσφέροντα δίψης ἐνθέου,
Κόσμου προσηνῶς ἐξακεύμενον νόσον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Ἐξέστησαν Ἄγγελοι, καὶ πᾶς Ὁσίων σύλλογος,
ὄντως τὸ ἀνένδοτον τῶν πόνων, τῶν σῶν ὀρῶντες, καὶ
τὸ τοῦ βίου σκληρόν· σὺ γὰρ ὥσπερ ἄψυχος πονῶν,
λίθος διετέλεσας, ἀρετῶν, πρὸς κατόρθωσιν.

Εἰς πᾶσαν ἐξέλαμψεν, ἰδοὺ ψυχὴν ὁ Μέγιστος, πάντας ἐμπιπλῶν φωτοχυσίας, καὶ σκοτομήνης ἐλευθερῶν τῶν παθῶν, ὥσπερ καθαρῶτατος καὶ νῦν, ἥλιος κινούμενος, τὴν σωτήριον κίνησιν.

Πατρίδος ἐξένωσαι, τῆς σῆς σοφὲ Γεώργιε, ὑπὲρ τοὺς προσήκοντας τῷ βίῳ, Χριστὸν φιλήσας, τὸν ξενωθέντα βροτοῖς· ὅθεν ἐχρημάτισας αὐτοῦ, ἄξιος τῆς ἄνωθεν, ἀξιούμενος χάριτος.

Θεοτοκίου

Ὡραίωσας ἄκραντε, σὺ τῶν βροτῶν τὸ πλήρωμα· σὺ γὰρ ἀνεδείχθης πλατυτέρα, τοῦ οὐρανίου, κύτους τεκοῦσα Θεόν, Λόγον ὡσεὶ δέρριν οὐρανούς, Κόρη τὸν ἐκτείναντα, καὶ βροτοὺς διαπλάσαντα.

Τῆς Ὁσίας. Ὁ τοῦ φωτὸς Χορηγός

Γεωπονήσασα, καὶ τῷ ἀρότρῳ τῶν εὐχῶν τέμνουσα, τὴν ψυχικὴν, αὐλακα πολύχουν, ἐδρέψω τὸν καρπὸν, θείαις ἀποθήκαις, Ἀγνὴ συντηρούμενον.

Ἐπιφωτίζουσα, τὸν καθαρὸν σου λογισμὸν ἔβλεπες, τοῦ παντουργοῦ, Πνεύματος δυνάμει, τὰ πόρρω ὡς ἐγγύς, καὶ τῶν ἐσομένων, προλέγεις τὴν ἔκβασιν.

Ῥώμη τοῦ Πνεύματος, ἱεουργὸς σε τελειοῖ χρίσματι, θεουργικῷ, τῆς διακονίας, ποιμαίνειν ἱεράς, ψυχὰς ἐγκελεύων, Δομνίκα θεόσοφε.

Θεοτοκίου

Ἅγιον Κύριον, Κυριοτόκε τοῦ παντὸς τέτοκας, ὃν ἐκ ψυχῆς, Δομνίκα ποθοῦσα, παθῶν φθοροποιῶν, κατακυριεύει, Παρθένε ὑμνοῦσα σε.

Ὁδὴ σι'. Ἰαμβικός Ὁ Εἰρμός

«Ἰμερτὸν ἐξέφηνε σὺν πανολβίῳ,
 Ἦχῳ Πατὴρ, ὃν γαστρὸς ἐξηρεύξατο.
 Ναί φησιν, Οὗτος, συμφυῆς γόνος πέλων,
 Φῶταυγος ἐξώρουσεν ἀνθρώπων γένους,
 Λόγος τέ μου ζῶν, καὶ βροτὸς προμηθεΐα.
 Ἐκ ποντίου λέοντος ὁ τριέσπερος,
 Ἐένως Προφήτης ἐγκάτοις φλοιοδύμενος,
 Αὖθις προῆλθε, τῆς παλιγγενεσίας,
 Σωτηρίαν δράκοντος ἐκ βροτοκτόνου,
 Πᾶσι προφαίνων, τῶν χρόνων ἐπ' ἐσχάτων.
 Ἀνειμένων Πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν,
 Μύστης ὁρᾷ πρὸς Πατρός ἐξικνούμενον,
 Μένον τε Πνεῦμα τῷ παναχράντῳ
 Λόγῳ, Ἐπελθὼν ὡς πέλειαν ἀφράστῳ τρόπῳ,
 Δήμοις τε φαίνει, προσδραμεῖν τῷ Δεσπότη.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐβόησε, προτυπῶν

Ἐβόησας, πρὸς Θεὸν ἀενάοις σὺν δάκρυσιν, καὶ τοῦ
 βίου, ὡς ἐκ κήτους δεινοῦ σε διέσωσε, πρὸς τὰς
 ἀκυμάντους, καὶ αἰείρους πηγὰς τῆς θεώσεως.

Τετράγωνον, ἀρετῶν ὁ χορὸς σε, κατέστησε, τεῖχος
 Μάκαρ, νοουμένων ἐχθρῶν μὴ πτοούμενον, τὰς
 ἀκροβολίσεις· ὡς στερρὸς γὰρ νικᾷς τὸν πειράζοντα.

Ὡς πρόβατον, Χοζεβᾶ τῷ σεμνείῳ προσέδραμες· τῇ
 δὲ πράξει, βακτηρίᾳ καθάπερ χρησάμενος, πρὸς,
 Ἐδὲμ ἰθύνεις, τὰ αὐτῷ ἐνοικούμενα πρόβατα.

Θεοτοκίου

Ἐσκήνωσεν, ὡς βροτὸς ἐν νυδύϊ σου Κύριος, τὸν βροτὸν με, τῶν ἀφθίτων σκηνῶν ἀξιούμενος, παρορῶν μου πράξεις, τὰς ἀθέσμους Ἀγνή καὶ τὰ παιίσματα.

Τῆς Ὁσίας Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων

Ἰερὸν προφητεῖον ἀνήγειρας, θείου Ζαχαρίου Προφήτου θεόφρονος, μεθ' οὗ ναὸν εἰς ἅγιον, συγχορεύεις Δομνίκα θεόσοφε.

Ῥεῖθρον ὥφθης ἰάσεων ἄφθονον, πλυνοῦσα φλογμὸν παθημάτων καὶ βρύουσα, ἁγιασμὸν σωτήριον, κυριώνυμε Κόρη Θεόνυμφε.

Ὡς καλήν, ὡς ὡραίαν, ὡς ἔντιμον, ὡς τῆς παρθενίας αὐγαῖς διαλάμπουσαν, σὲ ὁ νυμφίος Κύριος, ἑαυτῷ συνεισάγει Ἀοίδιμε.

Θεοτοκίου

Δι' ἐμὲ κατ' ἐμὲ ἐχρημάτισε, βρέφος ὁ παντέλειος ἀνακαινίζων με, καὶ παλαιωθέντα πάθεσι, διὰ σοῦ Παναγία Θεόνυμφε.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἐν πολλοῖς τὸ σῶμα κατατήξασα, τὸν νοῦν πρὸς Θεὸν τελείως ἀνεπτέρωσας, διὸ γέγονας ἐνδιαίτημα θεῖον τοῦ Πνεύματος, λαβοῦσα θαυμάτων τὴν ἰσχύν, Δομνίκα Ὁσίων ἐγκαλλώπισμα.

Ὁ Οἶκος.

Ἀπὸ νεότητος τὴν θείαν ἐβάδισας ὁδὸν τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην, ἀκούσασα τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὅτι

αὕτη ἀπάγει εἰς ζωὴν, καὶ ὄντως ἀξιοθεῖσα φθᾶσαι τὴν ὄντως ζωὴν τὸν Χριστόν, ἐν τῇ προσκαίρῳ ταύτῃ παροικία σου, διὰ πολλῶν ιδρώτων καὶ ἀγώνων, μετέστης σήμερον πρὸς τὴν ἄπονον καὶ ἄμοχθον διαγωγὴν, ἐν ᾗ διπλοῦν τὸ στέφος εἴληφας παρὰ τοῦ ἀθανάτου σου Νυμφίου ὡς παρθένος καὶ Ὁσία. Ὡ μὴ παύση πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν βοώντων σοι· Χαίροις Δομνίκα Ὁσίων ἐγκαλλώπισμα.

Συναξάριον

Τῇ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Δομνίκης.

*Λιποῦσα τὴν γῆν οὐρανόφρων Δομνίκα,
Εἰς οὐρανοὺς ἀνῆλθεν, ὥσπερ ἡγάπα.
Δομνίκαν ὀγδοάτῃ πότμου λάβε νῦν ἐρεβεννή.*

Ὠδὴ ζ' Ταμβικός Ὁ Εἰρμός

«Ἐφλεξε ρεῖθρῳ τῶν δρακόντων τὰς κάρας,
Ὁ τῆς καμίνου τὴν μετάρσιον φλόγα,
Νέους φέρουσιν εὐσεβεῖς κατευνάσας,
Τὴν δυσκάθεκτον ἀχλὺν ἐξ ἁμαρτίας,
Ὅλην πλύνει δέ, τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος».
Σὲ ζωγραφοῦσαν τὴν Ἀσσύριον φλόγα,
Ἐκστῶσαν ἴστης, εἰς δρόσον μετηγμένην.
Ὑδωρ ὅθεν νῦν ἀμφιέσσαι φλέγον,
Σίντην κάκιστον Χριστὲ προσκεκευθμένον,
Πρὸς τὴν ὄλισθον ἐκκαλούμενον τρίβον.
Ἀπορράγέντος τοῦ Ἰορδάνου πάλαι,

Ἰσθμῷ περᾶται λαός, Ἰσραηλίτης,
 Σὲ τὸν κράτιστον ἐμποροῦντα τὴν κτίσιν,
 Ἠπειγμένως νῦν ἐν ῥοαῖς διαγράφων,
 Πρὸς τὴν ἄρρευστον καὶ ἀμείνονα τρίβον.
 Ἰδμεν τὸ πρῶτον τὴν πανώλεθρον κλύσιν,
 Οἰκτρῶς σε πάντων εἰς φθορὰν παρεισάγειν,
 Ὡς τρισμέγιστα χρηματίζων καὶ ξένα.
 Νῦν δὲ κλύσαντα Χριστὲ τὴν ἁμαρτίαν,
 Δι' εὐπάθειαν, καὶ βροτῶν σωτηρίαν.

Τοῦ Ὁσίου. Οὐκ ἐλάτρευσαν

Οὐκ ἐνέδωκας τοῖς πόνοις πιεζόμενος, τοῖς τῆς
 ἀσκήσεως, σατανικοῖς λογισμοῖς· τὸν νοῦν γὰρ
 ἀρρέμβαστον, πρὸς τὸν δυνάμενον, σῶζειν Κύριον, σὺ
 κεκτημένος ἅπασαν, προσβολὴν ἀπετινάξω.

Χαμευνίαις ἀγρυπνίαις καὶ νηστείαις σου, πάντα
 ἐνέκρωσας, μέλη σοῦ τὰ ἐπὶ γῆς· καὶ νῦν τὴν
 ἀκήρατον, καὶ ἄπονον βιοτήν, ζῆς Μακάριε, ὑπὲρ
 ἡμῶν δεόμενος, τῶν ὑμνούντων σε σὺν πόθῳ.

Τοῦ αἰεὶ ὄντος τὸν τάφον ἐπεθύμησας, ἄκρως
 θεάσασθαι, καὶ προσκυνῆσαι Σοφὲ, κἂν τοῦτῳ
 γενόμενος, ἔκρινας ὅσιον, δι' ἀσκήσεως,
 συννεκρωθῆναι Ὅσιε, τῷ δι' οἶκτον νεκρωθέντι.

Θεοτοκίου

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ τὸν Κτίστην σε, γνόντες
 κυήσασαν, ἀλλὰ Θεὸν ἀληθῆ, ἐκ σοῦ τὸν ἐκλάμπαντα,
 Λόγον γινώσκοντες, Κόρη κράζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων
 Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Ὁσίας Ἀντίθεου πρόσταγμα

Ὁ νοῦς σου ταῖς νεύσεσι ταῖς πρὸς τὸ θεῖον,
θεούμενος πάντοτε, φωτοειδὴς γεγένηται, ἐντεῦθεν
ἐξέκλινας, τὸ δυσμενὲς τῆς σαρκός, μέλπουσα
θεόσοφε· Ὁ ὢν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος.

Μυστήρια θεῖά σοι ἀποκαλύπτει, Θεὸς ὑπερούσιος,
ἐν σοὶ ἀναπαυσάμενος· ὁρᾷς γὰρ φοιτήσαντα ἅγιον
Ἄγγελον, καὶ καθαγιάσαντα Σεμνή, τὴν τῶν ὑδάτων
φύσιν ἐν Πνεύματι.

Ναὸς θείου Πνεύματος γεγεννημένη, ναὸν πρὸς τὸν
Ἅγιον, ὑπάρχουσα ἀκήκοας, φωνῆς διδασκούσης σε
θεῖα Μυστήρια, καὶ τὴν ἐκ τοῦ σώματος, Σεμνή
ἀποδημίαν τοῦ Βασιλεύοντος.

Θεοτοκίον

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις καὶ σωτηρία, ὑπάρχει ὁ
Κύριος, ὁ σὲ Μητέρα πάναγνον, καὶ Νύμφην
ἀνύμφευτον προεκλεξάμενος, ὃν ὑπὲρ τῶν δούλων
σου αἰεὶ, μὴ διαλίπης πρεσβεύειν Ἀχραντε.

Ὡδὴ η' Ἰαμβικός Ὁ Εἰρμός

«Ἐλευθέρα μὲν ἡ κτίσις γνωρίζεται.
Υἱοὶ δὲ φωτὸς, οἱ πρὶν ἐσκοτισμένοι.
Μόνος στενάζει, τοῦ σκότους ὁ προστάτης.
Νῦν εὐλογεῖται συντόνως τὸν αἴτιον,
Ἡ πρὶν τάλαινα τῶν Ἐθνῶν παγκληρία.
Τριπτοὶ θεουδεῖς ἐμπύρως δροσούμενοι,
Αἰγλῆντα τριπταῖς παμφαῶς ἀγιοστεῖαις,
Σαφῶς ἐδήλουν τὴν ὑπέρτατον φύσιν,

Μίξει βροτεία πυρπολοῦσαν ἐν δρόσῳ,
 Εὐκτῶς ἄπασαν τὴν ὀλέθριον πλάνην.
 Λευχειμονεῖτω πᾶσα γῆϊνος φύσις,
 Ἐκπτώσεως νῦν οὐρανῶν ἐπηρμένη•
 Ὡ γὰρ τὰ πάντα συντετήρηται Λόγῳ
 Νάουσι ρείθροις ἐκπλυθεῖσα πταισμάτων,
 Τῶν πρὶν πέφευγε παμφαῶς λελουμένη.

Τοῦ Ὁσίου Παῖδας εὐαγεῖς

Ὅλως νυσταγμὸν τοῖς σοῖς βλεφάροις, οὐδ' ὕπνον
 τοῖς ὀφθαλμοῖς σου Πάτερ ἔδωκας, ἕως ἐπιτήδειον καὶ
 ὥραϊον Ὅσιε, σαυτὸν εἰργάσω σκὴνῳμα, τοῦ
 Παντοκράτορος, ὃν ἅπαντα ὑμνοῦσι τὰ ἔργα, καὶ
 ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὗρηκας ἀνάπαυσιν τῶν πόνων, Παμμάκαρ τῶν
 ἀμετρήτων τὸν Παράδεισον, ὃν περ προητοίμασε, τοῖς
 αὐτὸν ποθήσασιν, ἀπὸ ψυχῆς ὁ Κύριος, κοινὸν
 βασίλειον, κραυγάζουσιν ἀπαύστως· Ὑμνεῖτε, καὶ
 ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὗρεν ἡ μονὴ τοῦ Χοζεβᾶ σε, κανόνα καὶ
 ἀκριβέστατον παράδειγμα, ἅπαν μετερχόμενον,
 ἐναρέτων πράξεων, εἶδος Ὁσίων καύχημα, σοφὲ
 Γεώργιε· διὸ βεβιωκότες ἐνθέως, μετὰ σοῦ σκιρτῶσιν,
 εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

ᾠφθη ὁ ἀπλοῦς τῇ θείᾳ φύσει, ἐκ σοῦ Θεομητορ
 ὄντως σύνθετος, ἔλεος δι' ἄφατον, τῇ αὐτοῦ θεότητι,
 σάρκα τὴν ἐξ αἱμάτων σου ὑποστησάμενος· διὸ σε

Θεοτόκον εἰδότες ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ὁσίας Τὸν ἐν καμίνῳ

Κεκοσμημένη ἀρεταῖς, καὶ θαυμάτων κροσσωτοῖς πεποικιλμένη, πρὸς ὥραϊον νυμφῶνα, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, Δομνίκα ἀνέδραμες ψάλλουσα, καὶ ὑπερυψοῦσα, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀκολουθήσασα Χριστῷ, ὡς ποιμένι καθαρῷ ἀμνὰς Τιμία, πρὸς Οὐράνιον μάνδραν, τῶν ἐπισήμων ἐν ᾧ, προβάτων συναυλία πέφυκεν, ἐν ἀγαλλιάσει, ἐσκήνωσας Ἁγία.

Νεύσει Θεοῦ παντουργικῇ, τὴν ἀπόθεσιν τοῦ σοῦ μαθοῦσα σκήνους, χαριστήριον αἶνον, καθαρωτάτη ψυχῇ, τῷ πάντων αἰτίῳ προσέφερες· οὗ τὸ σὸν εἰς χεῖρας, Σεμνὴ παρέθου πνεῦμα.

Θεοτοκίου

Ο ὑπερούσιος Θεός, οὐσιοῦται δι' ἡμᾶς τῶν σῶν ἐκ σπλάγχνων, τὴν φθαρεῖσαν οὐσίαν, ἀνακαινίσαι ζητῶν, δι' οἶκτον Παρθένε καὶ ἔλεον, ὁ δεδοξασμένος, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ θ'

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ Ψαλλόμενα ἐν τῇ Ὁδῇ ταύτῃ Ἦχος β'

Σήμερον ὁ Δεσπότης, κλίνει τὸν αὐχένα, χειρὶ τῇ τοῦ Προδρόμου.

Σήμερον Ἰωάννης, βαπτίζει τὸν Δεσπότην, ἐν ρεῖθροις, Ἰορδάνου.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, νάμασιν ἐνθάπτει, βροτῶν τὴν ἁμαρτίαν.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, ἄνωθεν μαρτυρεῖται, Υἱὸς ἠγαπημένος.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, ἦλθεν ἀγιάσαι, τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, τὸ βάπτισμα λαμβάνει, ὑπὸ χειρὸς Προδρόμου.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς τρισυποστάτου, καὶ ἀδιαιρέτου, Θεότητος τὸ κράτος.

Καὶ νῦν...

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν λυτρωσαμένην, ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.

Ταμβικός Ὁ Εἰρμός

«Ὡ τῶν ὑπὲρ νοῦν, τοῦ τόκου σου θαυμάτων!

Νύμφη πάναγνε, Μῆτερ εὐλογημένη•

Δι' ἧς τυχόντες παντελοῦς σωτηρίας,

Ἐπάξιον κροτοῦμεν ὡς εὐεργέτη,

Δῶρον φέροντες ὕμνον εὐχαριστίας.»

Ἰδμεν τὰ Μωσεῖ τῇ βάτῳ δεδειγμένα,

Δεῦρο ξένοις, θεσμοῖσιν ἐξειργασμένα.

Ὡς γὰρ σέσωσται, πυρφοροῦσα Παρθένος,

Σελασφόρον τεκοῦσα τὸν εὐεργέτην,

Ἰορδάνου τε, ρεῖθρα προσδεδεγμένα.

Χρίεις τελειῶν, τὴν βρότειον οὐσίαν,

Ἄναξ ἄναρχε, Πνεύματος κοινωνία,

Ῥοαῖς ἀχράντοις, ἐκκαθάρας καὶ σκότους,
Ἰσχὺν θριαμβεύσας τε, τὴν ἐπηρμένην,
Νῦν εἰς ἄληκτον, ἐξαμείβειαι βίον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἄπας γηγενής

Ἄπασαν τρυφήν, τοῦ βίου κατέπτυσας, Πάτερ
θεσπέσιε, διὰ τὴν οὐράνιον, τρυφήν καὶ δόξαν·
σκληραγωγία γάρ, σὺ τῶν παθῶν ἐσπούδασας, σβέσαι
τὴν κάμινον, καὶ πολλοῖς σου, δάκρυσι Γεώργιε,
Μοναζόντων σεμνὸν ἐγκαλλώπισμα.

Νῦν ὡς ἀληθῶς, Θεοῦ κατενώπιον, ἴστασαι
Πάνσοφε, ᾧ περ δι' ἀσκήσεως, οἰκειωθῆναι πρότερον
ἔσπευσας, καὶ τῶν αὐτοῦ ἐμφάσεων, κατατρυφᾷς
ἐμφανῶς· ὅθεν πᾶσι, δίδου τοῖς τιμῶσι σε, φωτισμὸν
καὶ τῶν θείων τὴν μέθεξιν.

Ἦρθης πρὸς τὸ φῶς, τὸ ἄδυτον Ἐνδοξε, σκότους
τοῦ βίου ῥυσθεῖς, καὶ τῷ παντοκράτορι, καὶ τρισηλίῳ
Φωτὶ παρίστασαι, μετὰ τῶν ἄνω τάξεων, καὶ τῆς
ἐκεῖθεν τρυφᾷς, πεμπομένης, λάμπεως Μακάριε, καὶ
ἡμᾶς φρυκτωρεῖς τοὺς ὑμνοῦντας σε.

Θεοτοκίου

Ὅλον με Θεός, θεῶσαι βουλόμενος, ὅλος ἐνοῦται
σοι, καὶ τὸ ἀκατάληπτον, καινοτομεῖται πᾶσι
Μυστήριον· τίκτεις Παρθένος ἄφθορος, καὶ σὰρξ
ὁρᾶται Θεός· ὃν τιμῶντες, σὲ νῦν μακαρίζομεν,
Μαριὰμ ὡς αὕτη προεφήτευσας.

Τῆς Ὁσίας Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον

Ἰερώταται χορεῖαι, τῇ σεπτῇ σου κοιμήσει,
ἐξάρχουσαι τῆς θείας σου ψυχῆς, τοῖς καθορῶσιν
ἐφάνησαν, ἱεραῖς μελωδίαις, εἰς τόπον ὀδηγοῦσαι σε
σκηνῆς θαυμαστῆς, ἔνθα ἦχος, ἑορταζόντων Ἑνδοξε.

Ὡς τῆς ἀμπέλου σὺ θεῖον, εὐφορώτατον κλῆμα,
φανεῖσα κατανύξεως ἡμῖν, θείους ἐξήνθησας βότρυας,
ἀναβλύζοντας οἶνον, ἰάσεων Δομνίκα τῶν ψυχῶν, καὶ
καρδίας τῶν πίστει, τιμώντων σε εὐφραίνοντας.

Σωματικῶν παθημάτων, ψυχικῶν τε κηλίδων, καὶ
πάσης τοῦ ἐχθροῦ ἐπιβουλῆς, ῥῦσαι ἡμᾶς ταῖς
πρεσβείαις σου, τοὺς τῇ σκέπῃ σου πόθῳ
προσφεύγοντας Δομνίκα καὶ τὴν σὴν, Ἑορτὴν
ἐκτελοῦντας, τὴν θείαν καὶ σεβάσιμον.

Ἡλιακὴν ὡς ἀκτῖνα καταυγάζουσιν πάντας, ὡς
νύμφην τοῦ Χριστοῦ περικαλῇ, καὶ ὡς Τρυγὸνα
φιλόσεμνον, ὡς Ἑλαίαν ὡς Κέδρον, ὡς οὖσαν
ἐκλεκτὴν Περιστεράν, εὐφημοῦμέν σε πάντες,
Δομνίκα κυριῶνυμε.

Θεοτοκίου

Φεῖσαί μου Κύριε φεῖσαι, ὅταν μέλλης με κρίναι,
καὶ μὴ καταδικάσης με εἰς πῦρ, μὴ τῷ θυμῷ σου
ἐλέγξης με, δυσωπεῖ σε Παρθένος, ἢ σὲ κυοφορήσασα
Χριστέ, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, καὶ τῶν Ὁσίων
τάγματα.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ὁσίας. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς

Τῶν γηίνων καὶ φθαρτῶν, καταφρονήσασα Σεμνή,
τῷ διαπύρῳ πρὸς Χριστόν, ζήλῳ σου τῶν ἐν οὐρανοῖς,
ἀφθάρτων ἐπεθύμησας· Χριστὸς ὅθεν σὲ στέφει,
ἀφθάρτοις ἐν στέμμασι.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς

Ἐπεφάνη ὁ Σωτήρ, ἡ χάρις ἡ ἀλήθεια, ἐν ρείθροις
τοῦ Ἰορδάνου, καὶ τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ,
καθεύδοντας ἐφώτισε· καὶ γὰρ ἦλθεν ἐφάνη, τὸ φῶς τὸ
ἀπρόσιτον.

Αἶνοι. Ἦχος πλ. Δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαίροις, Ὁσίαν ἀγλάϊσμα, μοναστριῶν καλλονή,
καὶ τερπνὸν σεμνολόγημα, ἡμῶν δὲ ἀντίληψις τῶν
τελούντων τὴν μνήμην σου, καὶ αἰτουμένων τὴν σὴν
βοήθειαν, Μήτηρ Δομνίκα, καὶ ἐν ᾠδαῖς ἱεραῖς,
ὕμνοлогούντων σε, ὥσπερ πάλαι ᾄσμασι, θεῖος χορός,
τῇ σεπτῇ κοιμήσει σου, Ὁσία ἔμελπε.

Μήτηρ, Δομνίκα θεόπνευστε, σὺ ἐν σοφίᾳ πολλῇ,
καὶ συνέσει θεόφρονι, κόσμου τὴν προσπάθειαν
νουνεχῶς καταλέλιπας, καὶ εἰς ἀγῶνας σεμνὴ
ἐχώρησας, ἔχουσα ῥῶσιν Χριστόν τὸν Κύριον, ἕως εἰς
τέλειον, τοῦ ἐχθροῦ ἠφάνισας τὰς μηχανάς, καὶ εἰς τὰ
οὐράνια, χαίρουσα ᾤκησας.

Ἀσκητικῶς διανύσασα, τῆς ἐπικήρου ζωῆς, σοῦ
Δομνίκα τὸν δίαυλον, σὺν χοροῖς ἠρίθμησαι, τῶν
Ὁσίων ἀοίδιμε, λελαμπρυσμένη ἀγνείας κάλλεσι,
πεποικιλμένη πόνοις ἀσκήσεως, διὸ βοῶμέν σοι· σὺν

αὐτοῖς ἰκέτευε τὸν Λυτρωτὴν, τοῦ ῥυσθῆναι ἅπαντας πάσης κακώσεως.

Ποίμνην, τὴν σὲ μεγαλύνουσαν, καὶ συνελθοῦσαν πιστῶς, τῇ λαμπρᾷ πανηγύρει σου, εὐφημῆσαι ἔνδοξε βιοτῆς σου τὰ σκάμματα, πλησον ἐνθέου χαρᾶς πανσέβαστε, καὶ πάσης βλάβης ταύτην διάσωσον, καὶ καθικέτευε, ἀσινῇ φυλάττεσθαι ἐκ τοῦ ἐχθροῦ, ᾧ Δομνίκα πάντιμε, τὰ πανουργεύματα

Δόξα. Ἦχος πλ. Α'.

Στησώμεθα χορείαν πνευματικὴν, Μοναστριῶν τὰ συστήματα, καὶ μελωδικῶς ἀνυμνήσωμεν τὴν ἀκήρατον νύμφην τοῦ Χριστοῦ, Δομνίκαν τὴν ἀξιάγαστον. Σήμερον γάρ, δαβιτικῶς κατέπαυσεν, πετασθεῖσα εἰς καλίας οὐρανίους, ἔνθα καὶ τῶν πόνων αὐτῆς τὰς ἀμοιβὰς ἐκομίσατο, ἔδει γὰρ τὴν ἐν γῇ ἀγωνισαμένην, ἐν οὐρανοῖς δοξασθῆναι. Διὸ πρὸς αὐτήν, ἐν πόθῳ βοήσωμεν· Μητερ παμμακάριστε, ἰκέτευε τὸν σὸν Νυμφίον Χριστόν, τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ὅρῳσά Σε ἡ φύσις ἅπανα τῶν γηγενῶν, γυμνὸν ἐν ὕδασι τὸν Δημιουργόν, τὸ Βάπτισμα αἰτοῦντα, ἡλλοιοῦτο φόβῳ καὶ ἐξεπλήττετο· ὁ Πρόδρομος δέ, τρόμῳ συνείχετο, μὴ τολμῶν προσεγγίσει σοι· ἡ θάλασσα ἔφυγεν· ὁ Ἰορδάνης τὸ ρεῖθρον ἀνεχαίτησε· τὰ ὄρη ἐσκίρτησαν θεωροῦντά Σε καὶ Ἀγγέλων αἱ Δυνάμεις ἐξίσταντο λέγουσαι· ὦ τοῦ θαύματος! ὁ

Σωτήρ γυμνοῦται, ἐνδύσαι θέλων σωτηρίαν, τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀνάπλασιν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ τυπικά, οἱ μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ὁσίας ἢ γ' καὶ στ' ᾠδή.

Ἀπόστολος.

Προκείμενον: *Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι καὶ εἰσήκουσε τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.*

Στ.: *Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.*

Καθολικῆς Α' Ἐπιστολῆς Πέτρου: *Ἀδελφοί, ταπεινώθητε ὑπὸ τὴν κραταιάν...* Ζήτει τῇ 25ῃ Ἀπριλίου

Εὐαγγέλιον, τῶν Δέκα Παρθένων. Ζήτει τῷ ΙΖ' Σαββάτῳ.

Κοινωνικόν: *Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούϊα.*

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις ᾧ Δομνίκα νύμφη Χριστοῦ, κάλλος τῶν παρθένων χαρμονὴ τῶν μοναζουσῶν, χαίροις ἢ τῷ θρόνῳ, Κυρίου παρεσιῶσα, ᾧ πρέσβευε σωθῆναι τοὺς σὲ γεραίροντας.

Πάντες οἱ τιμῶντές σου τὴν σεπτὴν, καὶ ἁγίαν
μνήμην ἱκετεύομεν τοῦ λαβεῖν, λύσιν ὀφλημάτων,
ταῖς σαῖς θερμαῖς πρεσβείαις, Δομνίκα πανολβία
᾽Οσίων καύχημα.

